

Politikens Forhal. Peter Ravn. Aflåst Sideleje indtil 8. juni 2019

Om Politikens Forhal

Politikens Forhal er et udstillingsrum for ny dansk kunst beliggende i Politikens Hus på Rådhuspladsen 37 i København. Gennem udstillinger, events, artist talks og performances, skaber Politikens Forhal debat og bidrager med nye perspektiver på vores fælles samtid og fremtid med involvering af den danske samtidskunst. Siden 1970 har Politiken præsenteret danskerne for samtidskunst i avisen, via grafiske særtryk og udstillinger ud fra devisen "kunsten ud til folket".

Politikens Forhal er i dag en del af JP/Politikens Hus og drives som et selvstændigt udstillingsrum, med egen økonomi og uafhængigt af husets medier. Forhallen ledes af udstillingschef Signe Jochumsen, som bistås og rådgives af et kunstudvalg. For yderligere information kontakt udstillingschef Signe Cecilie Jochumsen signe.jochumsen@jppol.dk, tlf: 22 81 36 16 Ansøgninger vedr. udstilling i Politikens Forhal sendes til forhal@pol.dk

I udstillingen "Aflåst sideleje" arbejder Peter Ravn i en udvidet praksis, hvor en serie store malerier går i dialog med skulpturer og installationer skabt til rummet. Udstillingen tager udgangspunkt i positionen aflåst sideleje - også kendt som Nato-stilling - hvori man anbringer et menneske, der er kommet til skade. Ravns værker befinder sig ofte i gråzonen mellem det velkendte og det foruroligende. I denne udstilling undersøger han det aflåste sideleje i konkret og metaforisk forstand.

Når man træder ind i Peter Ravns univers, befinder man sig i et grænseland mellem melankoli og humor. Forkærligheden for det klassiske maleri er tydelig, og Ravn dyrker figurationen virtuost i en stram palet. Selvom motiverne er umiddelbart genkendelige, rummer værkerne imidlertid altid noget surreelt, der udfordrer beskueren. Det kan ligge i figurernes stilling eller bevægelse, eller i beskrivelsen af rum og landskab, der umiddelbart synes naturalistiske, men ved nærmere eftersyn fremstår som uvirkelige drømmesteder.

Peter Ravn, der oprindeligt er uddannet fra Arkitektskolens institut for design, debuterede som billedkunstner i 2004, men har i mange år arbejdet med sit innovative billedsprog i visionære plade covers og musikvideoer samt ikoniske beklædningsdesigns.

Ravn har som billedkunstner hidtil alene haft oliemaleriet som sin udtryksform. Dette udfordrer han nu med en tilføjelse af tredimensionelle værker.

I sine malerier fremmaler han med en karakteristisk kontrol af spændvidden fra højlys til den mørke skygge illusionen om mænd og landskaber i spektakulære positurer – kravlende, liggende, faldende. Konfronterende synsvinkler og tætte beskæringer skaber et filmisk drama, som man uvægerligt føler sig delagtig i.

I de nyeste malerier er faldet både reelt og metaforisk. Her ser vi manden, der slæber sig afsted de sidste meter før et kollaps; manden, der med skosålerne imod himlen er på vej ned i noget, som vi ikke ser og manden, der med stadig sprællende ben, akkurat er landet på ryggen.

Baggrunden i de nye værker er ofte en tilsyneladende øde og ubeboet jordoverflade, af og til med en abstrakt afgrænsning i form af en eller flere linjer. Indimellem er mændenes baggrund et topografisk landskab med få uidentificerbare bebyggelser. Linjerne udgøres her af veje og stier, forgreninger og netværk af forbindelser, som synes at have haft en betydning engang, men ikke længere spiller nogen rolle.

Vi kan i de enkelte malerier ikke se, hvad der har forårsaget faldet. Man kan lade sig falde for eksempel i andres favn – eller i religiøs forstand i Guds hænder – og derved give slip på kontrollen og styringen. Vi kan tilmed på forskellig vis med vilje opsøge fornemmelsen af og suset ved friheden fra ansvar. Også kriser i form af stress, afskedigelser og sygdom omtales af og til i metaforisk forstand som fald, der kan medføre oplevelsen af, at identiteten er truet.

Peter Ravns mænd er klædt i jakkesæt, hvide skjorter og blanke sko. De er anonymitetens mænd, og dog ligger der i deres beklædning et signal om, at de besidder og bestrider magt. De er autoriteter; det er dem, vi normalt sætter vores lid til eller identificerer os med, hvide skjorter eller ej. Her er de ensomme, alene, i deres fald. Deres tvivl, sårbarhed og fiaskoer vender de indad – det er deres egen skyld, deres eget fald.

Det sproglige tvist i titlen viser således en stærk forbindelse mellem faldet og den individualiserede skam, men indikerer samtidig muligheden for en forløsning i at tage faldet på sig, gøre det til sit eget.

Ravn har til udstillingen udformet tre skulpturer på sokler. Originale Lodenfrakker er blevet skåret op og sat sammen påny, hvorefter stofstykkerne med stor akkuratess og tæthed er blevet klæbet til en forarbejdet form med krops- og landskabsagtige kurver og linjer. Man genkender de læderbetrukne knapper, og et sted i det kuperede hårdt udspændte filtlandskab er der en sprække fra det lodne, uldne ind til det blanke for. Ærmer, frakkeskød og forskelligartede kanter er foldet over og under hinanden, og de oprindelige linjer fra lommer, slidser og ryggens klassiske wienerlæg bliver med deres overlapninger, nye diagonallinjer og jagtgrønne farveforskelle til et slags ubeboet og forladt landskab, en fysisk manifestation af nogle af Ravns foretrukne temaer.

Der løber en foruroligende understrøm af eksistentiel uro i Ravns motiver, men også et løfte om en anden vej. Ofte er der, samtidig med den dybe alvor og indlevelse, også en boblende ironi, der trænger sig på – som en underliggende bevidsthed om livets absurditet. Og måske en påmindelse om, at sammenbrud og krise ikke kun er forbundet med smerte, men også med frihed.

Peter Ravn har i mange år gjort sig bemærket med soloudstillinger på danske og udenlandske gallerier, men også i gruppeudstillinger på museer og udstillingssteder. Han er repræsenteret i adskillige private nationale og internationale samlinger, og til efteråret er han inviteret til sin første større soloudstilling på en dansk kunstinstitution, udstillingsstedet Munkeruphus.

Men, hvor kommer den inspiration fra?

Fornemmelsen for kvalitet ligger i blodet hos Peter Ravn – Peter Rothmeier Ravn, som er det fulde navn efter den sønderjyske slægt på farmorens side.

Hun var god til at sy, virkelig god, fortæller han. Jeg husker, at hun syede frakker til os af min oldefars gamle uldfrakke fra 1. verdenskrig. Og jeg så hende ofte sy om og skære til. Engang syede hun en ruskinsjakke med frynser til mig, hvor nålene på hendes gamle Pfaff-maskine knækkede hele tiden.

Jeg har altid tegnet, fortæller Ravn og beretter om en opvækst med klaverspil og kunstinteresse i familien. – Den nonfigurative, modernistiske kunst virkede, da jeg var ung i 1970'erne som en lukket verden for mig. Så uddannelsesmæssigt gik jeg på Design instituttet på Kunstakademiets Arkitektskole, et år på designskolerne Syracuse University og Parsons School of Design i New York, og tog så afgang fra Afdelingen for Industriel Design herhjemme.

Musik og marketing

Men for mig var det i rockmusikken, at kilden sprang! Jeg spillede selv musik og havde venner, der var musikere, og dem begyndte jeg at lave pladecovers for. På det tidspunkt var coveret et kunstnerisk

udtryksmiddel, som gennemgik en eksplosiv udvikling fra før at have være et foto af nogle musikere, siger Peter Ravn, og fortæller om en tid med en musikbranche i en rivende udvikling, hvor tidens filosofiske og politiske tanker for ham primært gik gennem musikken. Her var et både kreativt og kunstnerisk spillerum.

Et pladeselskab spurgte, om han ville sætte nogle billeder på musikken, og sådan kom Ravn i gang med at skabe musikvideoer til en række legendariske navne på den danske musikscene.

Men der gik for meget marketing i musikbranchen, og så forsvandt magien for mig, forklarer Peter Ravn, som derpå virkede i en kreativ del af tøjbranchen, primært med mærket Democrats, hvor der bl.a. blev skabt T-shirts med ikoniske tekster, men også for nogle velkendte brands, indtil konceptualiseringens lyserøde lasur også indhentede dem.

Jeg fandt da, at jeg havde lyst til at fordybe mig et andet sted, og kunsten er den sidste bastion, hvor du er herre i din egen kreativitet, fastslår maleren Peter Ravn.

Fart og frigear

Omkring årtusindskiftet går Peter Ravn til billedkunsten. I 2004 får han optaget værker på KE – Kunstnernes Efterårsudstilling. I 2005 og 2009 er hans billeder med på Forårsudstillingen på Charlottenborg. Fra 2009 udstiller han bl.a. på Gallery Poulsen i Købbyen og deltager på Portræt.nu udstillinger på Frederiksborg Nationalhistoriske Museum i Hillerød. Siden har han udstillet i både ind- og udland, bl.a. på biennalen i Brescia, i Rom, Napoli, samt Wrocław i Polen, Hanoi i Vietnam og Oslo, Norge.

Ind imellem er der blevet tid til at skabe bl.a. bogværker for Gyldendal, eksempelvis den fotodokumentariske København Con Amore sammen med Jokum Rohde og Søren Ulrik Thomsen. Et værk, som har haft direkte indflydelse på andre billedkunstnere som f.eks. maleren Jonna Pedersen, der har taget byens rå og poetiske puls til sig og skabt sine egne værker ud fra nogle af gadernes kulturperler, som fremstilles i bogen. Der er også skabt en serie plakater fra bogen af Peter Ravn.

Cirkler sluttes

Tilbage til Galleri Kant, til udstillingen His Own Fall og skulpturerne Human Landscapes. Udstillingen hos Galleri Kant er en både dramatisk og harmonisk symbiose. Ravns malerier og de mosgrønne skulpturer spiller så rent sammen med rummenes overflader og lyssætning, at det, på den vinterkolde søndagseftermiddag, klinger klart, som et klaverstykke af estiske Arvo Pärt.

– Det blev en voldsomt stærk oplevelse, da udstillingen hos Galleri Kant skulle installeres. Jeg har arbejdet meget med mine mænd, fortæller Peter Ravn. De bærer de her jakkesæt, men har slet ikke styr på deres gøren og laden. I værket The Perfect Storm står manden foran et inferno af røg, hvor hans store hånd i forgrunden kaster en skygge på hans skaldede hovede. Vegetationen, ressourcerne er forsvundet. Brænder vi det hele ned, har vi kun vores egen hånd at søge skygge under.

– Jeg har arbejdet med landskabet i flere motiver i mine malerier, og nu er jeg også gået ombord i det tredimensionelle, for at få kroppen og landskabet til at smelte sammen. Til skulpturerne har jeg kun haft de allerførste prøver i mit atelier i form af bunker af tøj. Jeg er egentlig ikke vild med Lodenfrakken som traditionel identitetsmarkør – i hvert fald ikke i den danske kontekst, som har noget irriterende Holte-agtigt over sig – men i de opsplittede, dekonstruerede genbrugs Lodenfrakker finder jeg noget af Alperne, og dem elsker jeg. Jeg skal altid ind i områdets elegante specialbutikker med den gedigne lokale beklædning, når jeg rejser dernede. De har de her grå og grønne farver, som nogen forbinder med militær, men som jo egentlig er naturens egne farver. Det er bjergsidernes græs og græssende får indlejret i klæde.

– Det her valkede materiale, hvor lanolinen bevares, selvom filtningsprocessen er med kogende sæbe, det er fascinerende. Også de små farvevariationer, der bevares i uldens overflade.

Selve formen under skulpturernes overflade blev skabt på et værksted et andet sted i byen, så mine malerier og skulpturerne mødte først hinanden, da vi fik tingene ind til Galleri Kant. Det var en kæmpeoplevelse!

– Den syntese, den samtale, som værkerne her har indledt, har fået mig til at se på det hele på en ny måde, og det kommer helt sikkert til at afføde noget nyt.

Banja Rathnov & Clausens - Kirstine Vaaben. Det flydende landskab. Med værker i tegning, akvarel og gips. Fernisering fredag d. 26. april kl. 17-19 Åbent onsdag til fredag kl. 12-17 og lørdag kl. 11-15
Lukket fredag d. 17. maj på St. Bededag. Sidste udstillingsdag er lørdag d. 25. maj 2019

Kirstine Vaabens bevidst afdæmpede og processuelle kunst er udspændt mellem det, vi mener at kende og dermed kan tilskrive et indhold og så det, som vi alene kan se og føle gennem vore sanser. Jo mere flertydigt og åbent værkerne fremstår, jo mere tvinges betragteren til at stole på sine egne fornemmelser, sine egne sanser, der udfordres og skærpes i mødet. - Ann Lumbye Sørensen.

Det handler om den måde, vores bevidsthed arbejder på, den måde vi i bevidstheden konstant pendulerer mellem tilstande og erindringer, billeder og fornemmelser, og uafvidende danner vores egne forbindelser og mønstre. - Mai Misfeldt.

De to citater, der er hentet fra bogen, Kirstine Vaaben, 2014, peger begge på vigtigheden af noget før-sprogligt i mødet med Kirstine Vaabens kunstneriske arbejder. I hendes værker er materialernes sansekvaliteter åbenbart tilstede. Det underspillede og skrøbelige, som fx den tynde blyantsstreg, tørrede rosenblade på snor, gulvtegninger af stål- og kobbertråd, hængende amorfe porcelænsting og gipsafstøbninger af naturelementer, sameksisterer med bevidste og præcise billedkunstneriske greb. Karakteristisk er det organiske, det ornamentale og referencen til naturen, sammen med en sensibilitet overfor materialernes udtryksmuligheder. Gennem årene har hun givet os et indblik i en verden, hvor begreber som krop, sansning og nærvær er centrale.

På udstillingen Det flydende landskab viser Kirstine Vaaben fire store papirarbejder i kul, pastel og blyant. I værkerne gentages og forskydes elementer. De skal både ses og opleves på afstand i deres helhed og tæt på i deres detaljerigdom. De farvede mønstre fremtræder stofligt og æstetisk og kunne ligeså godt være hentet i en anden kultur, som de kunne stamme fra vores aktuelle samtidskunstscene. Hun viser også en fin serie gipsrelieffer og skulpturer. Desuden udstilles en stor serie mindre akvareller, hvor den styrede kunstneriske proces arbejder sammen med materialernes frie bevægelser. Det er en fascinerende arbejds metode, hvor vandet, akvarelfarven, papiret og tilfældet arbejder sammen, og hvor de mønstre og strukturer der opstår på arkene minder om organiske elementer, mønstre, spor og aflejringer, skabt i naturen.

Af Mette Sterup-Hansen

Kirstine Vaaben er uddannet fra Det Kongelige danske Kunstakademi i 1997, hvor hun gik hos Vibeke Mencke Nielsen, Morten Stræde og Bjørn Nørgaard på henholdsvis Billedhuggerskolen Charlottenborg og Grafisk Skole.

Udvalgte udstillinger:

2018-19: Wunderkammer, flydende form, Esbjerg Kunstmuseum, Esbjerg

2017: Store Formater-Kloge Hænder, Clay Keramikmuseum, Middelfart

4 Guidede Gallerivandring Forår 2019 – Indre By
Politiken Hus, Clausens/Banja Rathnov, Guldsmed Mette Saabye, Galleri Tom Christoffersen

2015: Papirarbejder og Skulptur, separat, Clausens Kunsthandel, KBH
2014: Udsmykningsopgave til det ny bibliotek på Syddansk Universitet i Odense
2011: Det andet Rum, separat, Clausens Kunsthandel, KBH
2009: Til Vægs, Kunsthal Charlottenborg, KBH
2005: Højde, Bredde, Dybde, Galleri Susanne Ottesen, KBH
2004: Malm 1, Malmø Konsthall, Sverige
2004: Sculpture and drawings, projectroom, DCA Galleri, New York, USA
2000: Separatudstilling, Overgaden, KBH

Legater:

Arbejdslegat Statens Kunstfond 2004, 2005, 2006, 2017, 2018
L.F Foghts Fond, 2010, 2015, 2017, 2018
Anne Marie Telmanyi født Carl-Nielsens Fond, hæderslegat 2012
Ole Haslunds Kunstnerlegat, hæderslegat 2011
Edquard Eggerlinges Fond, Akademiraadet 2017
Prins Jørgens legat, Akademiraadet 2013
Gerhard Hennings Billedhuggerlegat 2010
Præmiering Statens Kunstfond for Ringstedgalleriet, 2007
Præmiering Statens Kunstfond for Overgaden, separat, 2000

Solgt til Statens Kunstfond, Københavns Kommune, Aarhus Kommune, Nordea, Life

Guldsmed Mette Saabye

Mette Saabye er en af dansk smykkekunst mest anerkendte eksperimenterende kunstnere. I de seneste år har Mette Saabye arbejdet med smykker der referer til identitet virkelighedsopfattelser og det enkelte menneske syn på hvad der opfattes som dyrebart og unikt. Hun arbejder også med helt jordnære inspirationskilder som håndværket og dets muligheder, funktion, skønhed, ornamentik og relationen mellem krop og smykke.

Hun har udstillet sine smykker på en lang række gallerier og udstillingsinstitutioner i ind- og udland, heriblandt Victoria & Albert Museum i London, Gallery Aria i Tokyo og Franz Mayer Museum i Mexico City. Hendes smykker er erhvervet til samlingerne på Musée des Arts Decoratifs, Marseille i Frankrig, Rotasa Foundation, Californien, USA og Statens Kunstfond, Danmark.

///

Tobak tygger hun ikke, men som den utraditionelle, iverige og effektive person hun er, er hun godt i gang med at vende skråen. Og med skrå benævnes her de middelalderlige regler, der i sin tid blev nedfældet for Københavns Guldsmedelaug af 1429. Det ældste ubrudte lav i Norden, som hun i fjor blev ansvarlig formand, det vil sige oldermand, for – den første kvindelige af slagsen.

Hun vil gøre lavet mere synligt, gerne med en årlig splinterny udstilling, for er der noget sted i billedkunsten, der rykker for øjeblikket, er det inden for fremstillingen af unikke smykker, der bæres frem i miljøer, hvor klæder skaber folk.

Mette Saabye, som hun kaldes, er fra Middelfart, uddannet hos Studio F. Larsen i København 1994 og supplerende et par år på Institut for Ædelmetal under Københavns Tekniske Skole. Her underviser og vejleder hun i dag guldsmede i arbejdsprocesser og muligheder. Derfor bliver hun af og til nødt til at sænke jern-gardinerne til sin værksteds-butik i det farverige Studiestræde i København.

Det er forskelligt, hvad der lægges frem i vinduet. I går kunne man bl.a. se hendes knapringer. Fingerringe med knapper, der har betydning som ædelsten. Som grundlag for dette projekt bad hun en række kvinder om at komme med en knap, der havde særlig mindeværdi for dem. »Diamanter kan man købe sig til, men det kan man ikke med værdifulde erindringer,« siger hun.

Mette Saabye deltager aktivt i udstillinger på museer, messer og gallerier, og materialerne i hendes værker er ikke begrænset til de ædle metaller. Hun var for ti år siden med til at stifte Designer Zoo på Vesterbrogade.

Blandt de efterhånden talrige faglige skulderklap hun har modtaget, er guldsmedenes talent-sværds slag Sank Loye Prisen, Kay Bojesens Mindelegat, titlen Årets Smykkekunstner udnævnt af Dansk Metal 2000, førstepræmien på Biennalen for Kunsthåndværk og Design 2004 samt Statens Kunstfondes treårige arbejdslegat.

Hun er gift med billedkunstneren Jakob Pol Nørregård og mor til to.

Galleri Tom Christoffersen 100. Ib Geertsen. Curated by Mikkel Amby 26.4 - 18.5.2019

I år ville maleren, billedhuggeren og grafikerens Ib Geertsen (1919–2009) være fyldt 100 år. Galleri Tom Christoffersen kan med stolthed præsentere udstillingen 100 i samarbejde med Ib og Birthe Geertsens Fond, som for første gang har givet fuld adgang til kunstnerens værker. Udstillingen rummer således værker fra hele kunstnerens virke. Fra Selvportræt (1940), der var Geertsens debutarbejde på Kunstnernes Efterårsudstilling i 1940 til Feminin Skikkelse (1945). Og fra Komposition (1949), der blev vist på Linien II's udstilling på Den Frie i 1949 og den retrospektive udstilling Linien II 47-50 på Statens Museum for Kunst i 1988, til Mobile uden titel, der viser den måske mest klassiske side af Geertsen; en svævende, gul mobile.

Galleri Tom Christoffersen ønsker at rette en stor tak til Ib og Birthe Geertsens Fond for samarbejdet omkring udstillingen.

Ib Geertsen Hansen (7. januar 1919 i København – 3. juni 2009 på Frederiksberg) var en dansk maler, grafiker og billedhugger. Geertsen værker er kunsthistorisk forbundet til den konkret abstrakte malerkunst, som brød frem i slutningen af 1940'erne, og som var et opgør med COBRA-bevægelsen og den nordiske ekspressionisme. Han blev i høj grad kendt for sine mobiler, selvbevægelige kunstværker.

Geertsen var medstifter af Linien II, som først og fremmest så geometrien og den konkrete malerkunst som den moderne malerkunsts vigtigste elementer. Det var objektivitet og aflæselighed frem for mystik og følelsesfuldhed som var i fokus. Maleriet skulle ikke som sådan nødvendigvis forestille noget. Det var det dokumentariske der skulle i forgrunden. Grønlandsk maskekunst var et tema som han studerede i dybden, men ikke med den magiske og fortryllende tilgang til emnet som hos COBRA og surrealisterne, derimod i den dokumentarisk historiske form.

Geertsen var autodidakt, men nåede stor anerkendelse og lavede større dekorative arbejder med stærke farvesammensætninger på skoler, institutioner (som f.eks. en kravleskulptur ved Københavns børnehjem i Skodsborg) og på sygehuse i Næstved og Aalborg samt andre opgaver i det offentlige fysiske rum som udsmykning af to højhus-gavle i Brøndby Kommune.

Ib Geertsen (1919-2009) har haft soloudstillinger på ARoS – Aarhus Kunstmuseum, Aarhus; Galleri Tom Christoffersen, København; Maison du Danemark, Paris; Kunstcenter Silkeborg Bad, Silkeborg; Nikolaj Kunsthal, København; Blaafarveværket, Åmot; Esbjerg Kunstmuseum, Esbjerg; Randers Kunstmuseum, Randers; Sorø Kunstmuseum, Sorø og Statens Museum for Kunst, København.

I 1947 var han medstifter af Linien II. Geertsens værker er repræsenteret på flere museers samlinger bl.a. Statens Museum for Kunst og ARoS, og han har udført mange kommissioner og skabt kunstværker til det offentlige rum. Ib Geertsen har modtaget Thorvaldsen Medaillen og Eckersberg Medaillen.

Udstillingen IB GEERTSEN - MOBILER blev skabt i samarbejde med Ib Geertsen som fejring af kunstnerens 90 års fødselsdag samme år. Udstillingen omfattede 45 svævende skulpturer; de såkaldte mobiler samt et enkelt maleri. I mere end 50 år arbejdede Ib Geertsen med mobilerne - de første kom til verden i efterkrigstidens mørke, og med deres glade farver og fascinerende former tændte de et lille håb i den danske kunstinstitution. De asymmetriske skulpturer er i fuldstændig ligevægt, når de drejer om sig selv i fine bevægelsesmønstre og skaber en næsten hypnotisk effekt i mødet med publikum.

UTRADITIONEL ISCENESÆTTELSE

IB GEERTSEN - MOBILER var et utraditionelt tiltag, idet udstillingens ramme ikke var udformet som et sædvanligt galleri, men som en park, hvor man af snoede stier gik gennem en skov af både frit hængende og stående mobiler. Referencen gik tilbage til Ib Geertsens unge dage, hvor han blev udlært som anlægsgartner i Århus og som sådan fungerede i Vennelystparken i Århus - netop der, hvor en af hans granitskulpturer er opstillet.

OM IB GEERTSEN - MOBILER

Med undtagelse af ganske få af de repræsenterede mobiler på ARoS var alle værker på udstillingen hentet fra kunstnerens private hjem i Valby. Her har mobilerne prydet Ib Geertsens have gennem årene. En del af udstillingskonceptet bestod derfor i, at mobilerne grundet vind og vejr var præget af tidens tand og pegede tilbage på den årrække, dansk modernisme har lagt bag sig.

Ib Geertsen var autodidakt kunstner og æresmedlem af Det Kongelige Danske Kunstakademi. I 1985 modtog han livslang ydelse fra Statens Kunstfond. Ib Geertsen tilhørte gruppen af de såkaldte konkrete kunstnere, der i midten af det 20. århundrede rensede deres kunstværker til et minimum, så kun den abstrakte form stod tilbage. Ligesom kunstnerkollegaerne, der blandt andre talte Robert Jacobsen og Richard Mortensen, kredsede Ib Geertsen om det sagnomspundne Galerie Denise Rene i Paris, som var højsædet for den modernistiske kunst.

I 1947 grundlagde Ib Geertsen sammen med blandt andre Albert Mertz og Richard Winter kunstnersammenslutningen LINIEN II, som siden blev synonym med den danske konkrete kunstscene: et ungt alternativ for eksperimenter med den abstrakte kunst.

I de tidlige år var det maleriet, der optog Ib Geertsen, men ønsket om at gøre formen i billedet tredimensionel og konkret kom i 1949 til udtryk med kunstnerens første mobile. Linjen sprang ud af maleriet for at blive Ib Geertsens primære beskæftigelse og personlige særkende; et arbejde kunstneren videreudviklede og perfektionerede til det sidste.

KUNSTENS SOCIALE SIGTE

Mobilernes glade farver, kraftfulde former og energiske udtryk afslører Ib Geertsens sociale sigte som en væsentlig del af sin kunstneriske praksis. Kunsten skal berige folket og påvirke mennesket i en positiv retning. Samspillet mellem værkernes form, farve og balance skal i fuldstændig overensstemmelse skabe en beroligende effekt på betragteren. Ib Geertsen står således bag en række udsmykningsopgaver i det offentlige rum: på skoler, hospitaler, husgavle, universiteter og sågar i en fodgængertunnel, har kunstneren bragt det konstruktive formsprog til kendskab for danskerne.

GRUNDLÆGGER AF NYT FORM - OG SKULPTURSPROG

Ib Geertsen har i sit årelange arbejde med balance, farvesammensætninger, linjer og fladestrukturer skabt et nyt skulptur- og formsprog, til stor inspiration for en række samtidskunstnere som blandt andre tæller Olafur Eliasson, John Kørner og Kasper Bonné. I sin høje alder er kunstneren i færd med sit internationale gennembrud og har for nylig åbnet udstilling i London på Rocket Gallery. Herforuden er flere af Ib Geertsens værker netop erhvervet af Ny Carlsbergfondet og undervejs som donationer til institutioner rundt omkring i Danmark.

Linien II

Linien II blev dannet i 1947 som en abstrakt konkret gruppering af kunstnere som Vilhelm Bjerke Petersen, Richard Mortensen, Sonja Ferlov Mancoba, Robert Jacobsen, Albert Mertz, Richard Winther, Ib Geertsen, Poul Gadegaard, Gunnar Aagaard Andersen, Bamse Kragh Jacobsen, Henrik Buch, Helge Jacobsen, Niels Macholm, Søren Georg Jensen og Knud Nielsen.

Den første udstilling, der fandt sted i Tokantens Galerie i sommeren 1947, havde endnu ikke Konkret kunst på programmet, men var domineret af spontan- og surrealistisk kunst.

I 1950 afholdte Linien II under udstillingstitlen Klar Form i Den frie Udstillingsbygning den hidtil største opvisning af Konkret kunst i Danmark. Bortset fra Richard Mortensen og Robert Jacobsen havde udstillingen udelukkende international deltagelse, bl.a. Kandinsky, Léger, Arp, Le Corbusier, Herbin, Calder, Vasarely, Magnelli og Dewasne. Udstillingen blev samtidig et dansk-fransk brud med gruppen og de følgende udstillinger i 1951 og 1952 var således uden Mortensen og Jacobsen og de franske kunstnere. Tilgængæld deltog et stort antal amerikanske kunstnere med Josef Albers i spidsen.

Linien II udstillede ialt 8 gange inden den blev opløst i 1952. Som en forlængelse af Linien II blev der afholdt to udstillinger mere i 1956 og 1958. Nye konkrete kunstnere kom til, bl.a. Ole Schwalbe, Jørn Larsen og Mogens Lohmann.

(Fra Hans-Jørgen Nielsens artikel "Det visuelle digt i Danmark. En historisk oversigt" i udstillingskataloget INTERMEDIA)

"Det var imidlertid ikke kun Cobra-folkene, der i 40'erne og 50'erne eksperimenterede med at sprænge mediets rammer for at nærme sig det litterære medium. Folkene omkring sammenslutningen Linien II gjorde det også. Således indeholder gruppens udstillingskatalog fra 1949 en række digteksperimenter af de fleste af de mere fremtrædende medlemmer. Aagaard Andersen bidrager med et tegndigt, der ligesom Bønnelyckes Berlin-digt er et ordløst digt - et kvadrat vokser på fire forskellige måder, og et er tekstens "handling". Samme Aagaard Andersen har i øvrigt senere bl.a. I nogle vævninger fra midten af 50'erne eksperimenteret med at skære bogstaver over og samle dem på en ny måde, en teknik som senere er blevet anvendt af den tyske konkretpoet Franz Mon. Der er også et digt af Ib Geertsen, som ved denne tid eksperimenterer med skrivemaskinedigte, hvor skrivemaskinens muligheder udnyttes optimalt. Og der er digte af Bamse Kragh Jacobsen og Albert Mertz, som senere også har lavet ord - og bogstavbilleder.

Længst af Linien II-folkene går dog Richard Winther, der ligledes i 1949 udgiver en hel digtsamling under pseudonymet Gro Vive. samlingen, der hedder Den Nøgenfrøede, støder frem i forskellige retninger. Nogle tal- og bogstavdigte viser tilbage på dadaismen. Det samme gælder et par fransk-danske tekster. Andre tekster har forbindelse med surrealismen, bl.a. Et "poème objet" bestående af en titel og plus et udklip af tre damer fra et katalog. Endelig er der nogle collage-digte, hvoraf New York News er det mest interessante. Hvor Aagaard Andersen senere klippede bogstaverne igennem på tværs, er de her klippet igennem på langs. Derved opstår en fascinerende næsten-læselighed: tegn som er lige på nippet til at blive artikuleret sprog. Også denne teknik har senere været udnyttet af Franz Mon og andre konkretist-digtere.

Winthers sigte er sammen med Jorns bøger og nogle litterære eksperimenter af Sven Dalgaard fra 50'erne og begyndelsen af 60'erne hovedværker i den danske tradition på dette område."

4 Guidede Gallerivandring Forår 2019 – Indre By
Politiken Hus, Clausens/Banja Rathnov, Guldsmed Mette Saabye, Galleri Tom Christoffersen

Albert Mertz: DIGT / 1949

KL I A.5 + II

Lig langsiden og højden

+ O + Nul + 12

"Thomsen og Co."

Nadra Nadra se stjernen lyser

A 5 kommer til at skære

plus 9

Nitrath + jod og sod

Blod - blod - blod - blod

Giv mig en blomst mens jeg lever

er er R R R R R R

Regnestykket gaaet op?

NEJ

Hvorfor ikke?

Fordi -----

????????????????????????????????????

Bamse Kragh Jacobsen: KRYSFELTET / 1949

ABA ALDA - AUTOROBA

BACH BALJE BLIKDORF

CASSE, CASSEL, CATHALA

DUZA - DUX - DUX - DUZA

ELBR 974 ELEK 975 ELER 976

FILTCO GLANCO HERMATICA

IBUR - JERNING - K.O.K.S

LOING MAAR NOBEL

OHLANDER - PÆTGES

1/4 QUEDENS

RECORD SCANBRIT - TRUE

STILLINGER - ULLINGER -

VILLINGER

WIFF XYNOLYT - YTTING

ZINOLIN 3504 3505

ØTKER